

...

Kijavító végzés 7. sorszám alatt!

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.III.20.084/2026/5.

A felperes:

felperes neve (felperes székhelye)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Rácz Zoltán Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Rácz Zoltán ügyvéd, ügyvédi iroda címe)

Az alperes:

alperes neve (alperes lakcíme)

Az alperes pártfogó ügyvédje:

Dr. Koczka Judit ügyvéd (ügyvéd címe)

Az ügy tárgya:

Megtérítési igény érvényesítése

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma:

Gyulai Törvényszék 5.P.20.013/2025/22/II.

A fellebbező fél és a fellebbezés sorszáma:

Az alperes 5.P.20.013/2025/31.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal a pontosítással, hogy a tőkeösszeg után fizetendő kamat mértéke évi 25 %.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 1 457 692 (egymillió-négyszázötvenhétezer-hatszázkilencvenkettő) forint másodfokú perköltséget.

A felperes pártfogó ügyvédjének munkadíját teljes egészében a felperes viseli.

Megállapítja, hogy 2 500 000 (kettőmillió-ötszázezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A tényállás

[1] Az A... Nyrt. mint hitelező és az időközben felszámolás alá került B... Kft. mint adós között 2019. március 27. napján folyószámla-hitel szerződés jött létre, amely alapján a hitelező az adósnak 39 000 000 forint kölcsönt nyújtott. A kölcsön visszafizetésének határideje 2020. március 24. napja volt, amely utóbb a moratórium miatt 2023. január 6. napjáig meghosszabbodott.

[2] A kölcsönszerződés III.1. pontjában a hitelező kölcsön és járulékai visszafizetésének biztosítékeként az alperes mint magánszemély és a felperes készfizető kezességvállalását kötötte ki. A szerződésnek ez a pontja rögzítette, hogy a felperes kezessége az adósnak a szerződés alapján a hitelezővel szemben fennálló tartozásának (tőke + legfeljebb 1 év induló ügyleti kamat mindenkor összege) 80 %-ára terjed ki, míg a magánszemély készfizető kezes az adósnak a kölcsön alapján a hitelezővel szemben fennálló összes tartozásáért (tőke, kamat, járulékai) vállal kezességet.

[3] A hitelező és az alperes mint kezes között 2019. március 27. napján kezességi szerződés jött létre, amelyben az alperes készfizető kezességet vállalt az adósnak a

kölcsönszerződésből eredően a hitelezővel szemben fennálló tartozásainak teljes visszafizetésére. A kezességvállalás időtartamát 2020. augusztus 21. napjáig határozták meg, amely utóbb a moratórium következtében 2023. június 5. napjáig meghosszabbodott.

[4] A kezességi szerződés 7. pontja azt tartalmazza, hogy a kölcsönszerződéshez a felperes meghatározott százalékos mértékű készfizető kezességvállalása is kapcsolódik, a felperes készfizető kezességvállalásának egyik feltétele az alperes kezességvállalásának érvényes létrejötte és hatályossága, az alperes készfizető kezessége a felperes teljesítése esetén a felperes teljes megtérítési igényének biztosítékaul szolgál, függetlenül a kezességvállalás időpontjára. Rendelkezett arról is, a felperes készfizető kezessége az alperes készfizető kezességének biztosítékaul nem szolgál, így az alperesnek teljesítése esetén a felperessel szemben megtérítési igénye nem keletkezik.

[5] A hitelező és a felperes mint kezes 2019. március 28. napján kezességi szerződés jött létre, amely alapján a felperes az adós tartozásáért a folyósított kölcsön összeg 80 %-a erejéig vállalt készfizető kezességet. Az alperes aláírta ezen kezességi szerződés általános szerződési feltételeit tartalmazó okiratot, amelynek 26. pontja szerint ha a felperes a kezességvállalási szerződés alapján a hitelezőnek teljesít, a követelés arányos része a felperesre száll át, annak biztosítékaival együtt. Az általános szerződési feltételek 30. pontja pedig azt tartalmazza, hogy a felperes más kezesekével egyetemleges felel azzal, hogy amennyiben kezesként teljesít, a további kezes által vállalt kezesség a felperes követelésének a biztosítékát is képezi.

[6] Az felperes kezességvállalásának általános szerződési feltételeiben foglalt nyilatkozattal az alperes kijelentette, hogy a felperes Üzletszabályzatát is megismerte és annak rendelkezéseit elfogadta. Az Üzletszabályzat XII.1. pontja azt mondja ki, hogy ha a felperes a kezességi szerződés alapján a hitelezőnek teljesít, megtérítési igényként a követelés arányos része reá száll át járulékaival, az azt biztosító jogokkal, valamint a végrehajtási joggal együtt. Amennyiben bármely, a felperesen kívül biztosítékot nyújtó teljesít, a felperessel szemben megtérítési igényt nem érvényesíthet, függetlenül attól, hogy a biztosíték nyújtására a felperes kezességének létrejöttét megelőzően vagy azt követően került sor.

[7] A hitelező 2023. február 13. napján kézbesített levelében az adóst és az alperest is felhívta, hogy a kölcsönszerződésből eredő összesen 48 356 053 forint tartozást fizessen meg.

[8] A felperes 2023. augusztus 24. napján a hitelezőnek megfizetett 31 880 078 forintot, amelyre elszámolta a hitelező által az alperestől 2023. január 9. napja és február 21. napja között inkasszált 358 903 forint 80 %-át, azaz 278 122 forintot.

[9] A felperes az általa megfizetett összeg megtérítésére irányuló követelését hitelezői igényként az adós felszámolási eljárása során bejelentette, és az alperest is felszólította teljesítésre.

A felperes keresete és az alperes védekezése

[10] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 31 592 956 forint és ennek 2023. augusztus 25. napjától a kifizetésig évi 25 % késedelmi kamata, valamint 240 000 forint behajtási költség megfizetésére. Érvényesíteni kívánt jogként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:383. §-át, 6:416. §-át, 6:422. §-át és 6:57. §-át jelölte meg. Előadta, készfizető kezességvállalása alapján az adós tartozásáért a hitelezővel szemben helyt állt, amelynek következtében megtérítési igénye keletkezett az alperessel mint az adós kötelezettségének további kezesével szemben. Álláspontja szerint az alperessel nem egymásra tekintettel vállaltak kezességet, így a Ptk. 6:427. § (3) bekezdése nem alkalmazható. A kezességi szerződés, annak általános szerződési feltétele ugyanis arról rendelkezik, hogy az alperest megtérítési igény nem illeti meg, a felperes kezessége nem az alperes kezességének biztosítékaül jött létre.

[11] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Hivatkozott arra, a folyószámla-hiteleknel általános gyakorlat, hogy lejárat előtt a pénzintézet megkeresi az adóst és felhívja a szükséges okiratok benyújtására, amennyiben megújítaná a folyószámla-hitel keretet. Ez ugyanakkor feltehetően a hitelező túlterheltsége miatt elmaradt, és a hitelező nem tett eleget az egyes kiemelt társadalmi csoportok, valamint pénzügyi nehézséggel küzdő vállalkozások helyzetének stabilizálását szolgáló átmeneti intézkedésekről szóló 2020. évi CVII. törvény 9. §-ában foglalt kötelezettségének sem, továbbá nem tartotta be a veszélyhelyzettel összefüggő egyes szabályozási kérdésekről szóló 2021. évi CXXX. törvény 18. §-ában foglalt előírásokat sem. Véleménye szerint a felperessel együtt, egymásra tekintettel vállaltak készfizető kezességet, amely miatt a Ptk. 6:427. § (3) bekezdése alapján egymás közti viszonyukban a kockázatvállalások arányában köteles helytállni.

[12] Az elsőfokú bíróság a 2025. október 13. napján megtartott perfelvételi tárgyalásra megidézte a alperes – akkor még nem pártfogó ügyvédként eljáró – meghatalmazott jogi képviselőjét, aki az idézés kézhezvételét követően bejelentette a képviselői joga megszűnését. Ezt követően az elsőfokú bíróság felhívta az alperest, hogy 3 napon belül, de legkésőbb a tárgyalási jogi képviselő meghatalmazásáról gondoskodjon. A felhívást az alperes korábbi lakcíméről „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza, a kézbesítés második megkísérlésének időpontja 2025. október 10. napja.

[13] Az alperes személyesen eljárva kézbesítési kifogást terjesztett elő, mivel a lakcíme már 2025. június 30. napján megváltozott.

Az elsőfokú ítélet

[14] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 31 592 956 forintot, ennek 2023. augusztus 25. napjától a kifizetésig 25 %-os kamatát, 240 000 forint behajtási költséget, valamint 2 845 145 forint perköltséget.

[15] Határozatának indokolása szerint a jogi képviselőt pótlására vonatkozó felhívás tájékoztató és figyelemfelhívó jellegű volt, mivel az alperes nem terjesztett elő viszontkeresetet. Ezért a felhívás átvételének hiánya nem képezte a perfelvételi tárgyalás megtartásának akadályát. A perfelvételi tárgyalás alperes részéről történő elmulasztása miatt

pedig úgy tekintette, hogy az alperes egyéb perfelvételi nyilatkozatot nem kíván, illetve nem tud tenni, és ezáltal az ellenkérelemben foglalt nyilatkozatokat értékelte.

[16] Kifejtette, az alperes a sortartás kifogására nem hivatkozhat, mert a kezességre vonatkozó diszpozitív szabályok a szerződésre eltérést engednek és a felek akarata a megkötött szerződésekből kitűnően az volt, hogy az alperes az adós tartozásáért készfizető kezességet vállaljon. Megállapította, a felperes és az alperes kezességvállalásának viszonyát a kezességi szerződés 7. pontja úgy szabályozta, hogy az alperes megállapodásban vállalt készfizető kezessége a felperes teljesítése esetén a felperes teljes megtérítési igényének biztosítékaul is szolgál, függetlenül attól, hogy a készfizető kezességvállalására a felperes készfizető kezességvállalása előtt vagy azt követően került sor, a felperes készfizető kezessége ugyanakkor az alperes készfizető kezességének biztosítékaul nem szolgál. A szerződés részét képezi továbbá a felperes kezességi általános szerződési feltételei is, amelynek 26. pontja szerint ha a felperes a kezességvállalási szerződés alapján a hitelezőnek teljesít, a követelés arányos része a felperesre száll át annak biztosítékaival együtt. Ezért arra a következtetésre jutott, hogy a felperes és az alperes kezességvállalása nem közös és nem egymásra tekintettel történt kötelezettségvállalás volt. A felperes így az általa az adós tartozása fejében megfizetett összeget a szerződés rendelkezései alapján jogosult az alperessel szemben érvényesíteni.

[17] Úgy ítélte, a felperes megtérítési igényét nem érinti, hogy a hitelező a moratórium lejártá előtt – más alkalmaktól eltérően – nem kereste meg a hitelszerződés megújítása érdekében az alperest. Az alperes nem is indokolta meg, hogy a hitelezőnek ez a magatartása mennyiben jelentős a követelés esedékessége és a hitelező joga szempontjából, hogy az esedékessé vált tartozást az adóstól és/vagy a készfizető kezeseiktől követelje.

[18] Rámutatott, a veszélyhelyzettel összefüggő egyes szabályozási kérdésekről szóló 2021. évi CXXX. törvény 18. §-a szerinti elszámolás nem alkalmazható, mivel e szakasz (1) bekezdése szerinti személyi hatály alá az adós, míg tárgyi hatálya alá perbeli szerződés nem tartozott. Az alperes nem is adta indokát, hogy ez miért zárna ki a követelés esedékessé válását.

[19] Mellőzte személy 1 neve tanúkénti meghallgatását és a hitelező megkeresését, mivel a hitelező állított mulasztásának akkor sem lett volna jelentősége a követelés esedékessé válása és a felperes teljesítéséből eredő megtérítési igény szempontjából, ha az valóban megtörtént volna.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[20] Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte.

[21] Hivatkozott arra, a jogi képviselő pótlására vonatkozó felhívás kapcsán kézbesítési fikció megdöntése iránt terjesztett elő kérelmet, amely alapos volt. A megtartott tárgyalást

meg kellett volna ismételni és az elsőfokú ítéletet így meg kellett volna semmisíteni. Sérelmezte, az elsőfokú bíróság a szabályosan meg nem idézett alperes távollétében tartotta meg a tárgyalást, miután a jogi képviselő ismételt igénybevitelére vonatkozó tájékoztatás kézbesítése nem volt szabályos a téves címre való megküldés miatt. Ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését tartotta indokoltnak.

[22] Hangsúlyozta, a felperessel egymásra tekintettel vállalták a kezességet, mivel a felperes egy nappal később vállalt kezességet, és arra utal az alperes által megkötött kezességi szerződés 7. pontja. A felperes továbbá tudott a szerződés tartalmáról ahhoz hozzájárult, és az ő érdekeire figyelemmel írta azt alá az alperes. A szerződés szövege is a felperes elvárásai szerint készült. Ezáltal az elsőfokú bíróság megsértette a Ptk. 6:427. § (2) és (3) bekezdését. Kifogásolta, az elsőfokú bíróság megsértve a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. (4) és (5) bekezdését nem adta indokát annak, hogy miért nem egymásra tekintettel történt a kezességvállalás.

[23] Állította, a kezességi levelek szerint 85 %-os költségvetési viszontgaranciával rendelkezett a felperes, amelyet a költségvetési viszontgarancia vállalásának és érvényesítésének részletes szabályairól szóló 48/2002. (XII.28.) PM rendelet 3. §-ában foglaltakra figyelemmel már minden valószínűség szerint biztosan beváltott, és így igényének 85 %-a más forrásból megtérült.

[24] Megítélése szerint nem alakult volna ki fizetési késedelem, amennyiben a hitelező kereste volna és meg lehetett volna hosszabbítani a hitelt. Fenntartotta az ezzel összefüggésben tett bizonyítási indítványait.

[25] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Kiemelte, az elsőfokú bíróság a kereset közlésével egyidejűleg tájékoztatta az alperest a jogi képviselő meghatalmazásának szükségességéről, az idézés is tartalmazza, hogy a jogi képviselő kötelező. Az alperes jogi képviselője a képviseleti jogának megszűnésének bejelentését megelőzően az idézést átvette, így az elsőfokú bíróságnak új idézést már nem kellett küldenie. Ezért az idézést szabályosnak tartotta. Az alperes pedig a korábbi tájékoztatások alapján ismerte a jogi képviselő hiányának jogkövetkezményét, amely miatt az erre vonatkozó újabb tájékoztatás átvételének elmaradása a tárgyalás megtartását nem akadályozta.

[26] Véleménye szerint a felek szerződése a kezesek egymás közötti jogviszonyát egyértelműen rendezik, mivel a felperes kezességi általános szerződési feltételei és az Üzletszabályzata is rögzíti, hogy az intézményi kezes felperesnek a hitelező részére történő teljesítésével megtérítési igénye keletkezik az alperessel szemben, ugyanis az alperes által vállalt kezesség a felperes követelésének is biztosítékát képezi. Az alperes is elfogadta, hogy a felperes kizárólag az alperes kezességvállalására tekintettel utólag vállalt kezességet, így a közös kockázatvállalás viszonylatukban kizárt. Ezért amennyiben a felperes teljesíti a hitelező felé, az alperes készfizető kezesként vele szemben is helytállni tartozik. Utalt arra, amennyiben a kölcsönszerződésben szerepel valamely szervezet megnevezése, az csupán azt jelenti, hogy annak ismeretében, de nem arra tekintettel történt a kezességvállalás. Az a tény, hogy az adós és a kezes tudtak arról, hogy a hitelező a felperessel készfizető kezesi szerződés megkötése a kölcsön folyósításának feltétele, nem értelmezhető úgy, hogy a teljes tartozásért

készfizető kezességet vállaló kezes, azaz a felperes kezességére tekintettel kötötték meg a kezesi szerződést. A kezességvállalásra továbbá nem is egyidejűleg került sor. Mindezek alapján a Ptk. 6:427. § (3) bekezdése nem alkalmazható.

[27] Az alperesnek az állami viszontgaranciára való hivatkozását a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján meg nem engedett ellenkérelem-változtatásnak tartotta. Megjegyezte, a biztosítékok érvényesítése után nála nem keletkezik többlet megtérülés, mivel az érvényesített, behajtott követeléssel el kell számolnia a költségvetés felé, azaz költségei levonását követően fennmaradt összeget a Magyar Államkincstár részére kell átutalnia.

[28] Kitért arra, az adós bankszámlakivonatán tájékoztatást kapott a moratórium lejártáról, így nem érte váratlanul a követelés esedékessé válása. Ezért a Ptk. 6:62. § (2) bekezdése értelmében a tájékoztatási kötelezettség megsértésére nem hivatkozhat. Nem jelölt meg az alperes a kötelezett késedelmét vagy teljesítésnek a bírósági kikényszeríthetőségét kizáró jogszabályi rendelkezést sem, és nem állította, hogy a hitelező vélt szabályszegése miatt kizárt lenne a kötelezett késedelme.

[29] Az alperes a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében előadta a viszontgarancia kapcsán, hogy a felperes perlekedése nem jóhiszemű és tisztessége, ha nem nyilatkozik arról, hogy a követelt összeg jogszabályi rendelkezés alapján megtérült. A jóhiszemű és tisztességes igényérvényesítést pedig a Pp. 5. § (2) bekezdése szerint a bíróság által hivatalból vizsgálándó körülménynek tartotta, figyelemmel a Kúria Pfv.I.21.092/2024/9. számú és BH2010. 296. számon közzétett határozatában foglaltakra. Utalt arra, vizsgálándó a futamidő lejártát megelőző tájékoztatással összefüggésben kialakult gyakorlatot, mivel ez felveti annak lehetőségét, hogy a felek a szerződést ráutaló magatartással módosították.

Az ítéltábla döntésének indokai

[30] A fellebbezés alaptalan.

[31] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés 371. § (1) bekezdésében megjelölt tartalmi követelményei körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nem csak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik.

[32] Ennek megfelelően – a fellebbezés indokaira figyelemmel – a másodfokú eljárásban az elsőfokú ítélet indokolásával és a tárgyalás megtartásának szabályszerűsége kapcsán a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti felülbírálati jogkör, míg egyebekben az elsőfokú ítélet anyagi jognak való megfelelése vonatkozásában a Pp. 369. § (3) bekezdés b) és c) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlására volt lehetőség.

[33] Elsőként az ítéltábla a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti felülbírálati jogkörében eljárva azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalás megtartásával vétett-e eljárási szabálysértést.

[34] A Pp. 179. § (1) bekezdése alapján, ha a keresetlevél perfelvételre alkalmas, a bíróság a keresetlevél kézbesítésével egyidejűleg felhívja az alperest, hogy arra negyvenöt napon belül írásbeli ellenkérelmet terjesszen elő. Ugyanezen szakasz (3) bekezdése – a Pp. 73. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltakkal egyezően – akként rendelkezik, hogy a bíróság a kereset közlésével egyidejűleg tájékoztatja az alperest a kötelező jogi képviselet szabályairól, ha erre korábban még nem került sor. Írásbeli ellenkérelem hiányában a Pp. 181. § (1) bekezdése értelmében a bíróság hivatalból, tárgyaláson kívül az alperest a vele közölt kereseti kérelemnek megfelelően bírósági meghagyással kötelezi, kivéve, ha az eljárás megszüntetésének van helye. Írásbeli ellenkérelem előterjesztése esetén pedig amennyiben azt nem mellőzi, a Pp. 189. § (1) bekezdése szerint – további írásbeli perfelvétel elrendelését követően vagy anélkül – kitűzi a perfelvételi tárgyalást. Ezt a Pp. 189. § (2) bekezdése alapján úgy kell megtenni, hogy az idézésnek a felek részére történő kézbesítése a tárgyalás napját legalább tizenöt nappal megelőzze.

[35] A Pp. általános szabályainak alkalmazása esetén tehát a perfelvételi tárgyalás kitűzésekor már az alperesnek is rendelkeznie kell jogi képviselővel, mivel ez a feltétele hatályos – a bírósági meghagyás kibocsátását kizáró – ellenkérelemnek. Ezért a perfelvételi tárgyalásra a bíróságnak a Pp. 136. § (1) bekezdésére figyelemmel az alperes jogi képviselőjét kell megidéznie. Emellett a felet külön kizárólag abban az esetben kell idézni a Pp. 136. § (4) bekezdése értelmében, ha a bíróság a felet személyes megjelenésre kötelezi. Ebből az utóbbi jogszabályi rendelkezésből ugyanakkor csupán az következik, hogy személyes megjelenésre kötelezés esetén a fél a képviselője útján nem idézhető. A tárgyalás megtartásának szabályszerűsége szempontjából ezért annak van jelentősége, hogy a fél jogi képviselőjének idézése szabályszerű-e, figyelemmel a Pp. 227. § (3) bekezdésére. E jogszabályi rendelkezés szerint ugyanis a fél részéről a tárgyalást akkor kell elmulasztottnak tekinteni, ha a fél jogi képviselője nem jelent meg szabályszerű idézés ellenére.

[36] Jelen esetben a perfelvételi tárgyalás kitűzése és az arra szóló idézés az alperes korábban – még nem pártfogó ügyvédként – meghatalmazott jogi képviselőjének a képviseleti joga megszűnését megelőzően történt, ezért az elsőfokú bíróságnak a jogi képviselőt kellett idéznie a tárgyalásra Pp. 136. § (1) bekezdése alapján. A jogi képviselő az idézést a képviseleti jogának megszűnését megelőzően pedig át is vette. Ezt követően az alperes jogi képviseletének megszűnése miatt – az alperes fellebbezési érvelésével ellentétben – nem kellett az elsőfokú bíróságnak határidőt adni az új jogi képviselő megbízására, és nem kellett azt vagy annak hiányában az alperest a tárgyalásra megidézni. A Pp. 74. § (2) bekezdése értelmében ugyanis az alperest az elsőfokú eljárásban megszűnt jogi képviseletének pótlására kizárólag akkor kell felhívni, ha az viszontkeresetet terjesztett elő, más esetre vonatkozóan az elsőfokú eljárásban megszűnő jogi képviselet pótlására vonatkozó felhívás kötelezettségét a Pp. nem írja elő. Az eljárás folyamán történő tájékoztatási kötelezettség a jogi képviseletről megfelelő határidő biztosításával akkor szükséges a Pp. 73. § (2) és (3) bekezdése alapján, ha jogi képviselő nélkül eljáró fél lép perbe, valamint ha az ügyben áttétellel vagy kijelölés folytán jár el olyan bíróság, amelynek az eljárása során a jogi képviselet a korábbiaktól eltérően kötelező. Nincs ezért jelentősége annak, hogy az elsőfokú bíróságnak a jogi képviselet megszűnését követő, az annak pótlására vonatkozó felhívása kapcsán a Pp. 137. § (2) bekezdése szerinti kézbesítési fikció a tárgyalás időpontjáig nem állt be. Kézbesítési

kifogással pedig az alperes – annak jogi képviselő nélküli előterjesztése miatt – hatályosan nem élt, ilyen kérelemnek az elsőfokú bíróság sem adott helyt. Mindezek alapján az alperes idézése a tárgyalásra szabályszerű volt, és nem vétett eljárási szabálysértést az elsőfokú bíróság a tárgyalás megtartásával.

[37] Ezt követően az ítéltábla a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti felülbírálati jogkörében azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 346. § (5) bekezdésében írt indokolási kötelezettségét megsértette-e.

[38] A Pp. 346. § (1) bekezdése alapján az ítélet részét képezi az indokolás is. A Pp. 346. § (4) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az indokolás tartalmazza egyebek mellett a bíróság által megállapított tényeket és jogi indokolást, utóbbi ugyanezen szakasz (5) bekezdése szerint tartalmazza az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.

[39] A jogi indokolásának annyira kell részletesnek lennie, amennyiben az a döntéshez igazodik, ugyanakkor szorosan a megállapított tényállásra kell épülnie. Mivel az ítélet törvényességét a jogszabályok helyes alkalmazása biztosítja, az indokolás lényegi eleme az alkalmazott jogszabályokra való hivatkozás, amelynek mind a jogvita szempontjából lényeges anyagi, mind pedig az irányadónak vett eljárási szabályokra ki kell terjednie. Ha az alkalmazandó jogszabály vitás, a bíróságnak azt is ki kell fejtenie, miért éppen a megjelölt jogszabály alapján hozta meg határozatát. Indokolnia kell tehát a felektől eltérő jogi álláspontját. Ez azonban nem jelenti, hogy minden, a felek által felvetett kérdésre, jogi megoldásra ki kellene térnie, nem jelenti a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolásának kötelezettségét, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatásának szükségességét. A követelmény az, hogy a döntéshez mérten szükséges körben indokolja meg jogi szempontból is ítéletét oly módon, hogy az a felek számára logikailag, a döntéshez vezető jogi lépéseket illetően érthető, meggyőző legyen. Így biztosítja az indokolás a döntés megalapozottságát [Kúria Pfv.III.21.618/2019/5. szám, Kúria Pfv.VI.20.236/2021/6. szám, Kúria Pf.V.21.374/2021/5. szám, 7/2013. (III.1.) AB határozat].

[40] Jelen esetben – az alperes fellebbezési álláspontjától eltérően – az elsőfokú bíróság indokát adta annak, hogy a felperes és az alperes miért nem egymásra tekintettel vállalt kezességet. Az elsőfokú ítélet [26] – [28] bekezdésében ugyanis azt fejtette ki, hogy ez mely körülmények alapján állapítható meg. Az, hogy az alperes az indokokat nem tartja kielégítőnek vagy meggyőzőnek, nem jelenti a Pp. 346. § (5) bekezdésének megsértését, a jogi indokolás helytállósága az ügy érdemére tartozó kérdés. Az elsőfokú bíróság tehát az ítéletét a szükséges körben megindokolta.

[41] A továbbiakban az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdés b) és c) pontja szerinti felülbírálati jogkörében az eljárva vizsgálta az elsőfokú ítélet anyagi jognak való megfelelőségét.

[42] Nem volt vitatott a perben, hogy mind a felperes, mind az alperes kezességet vállalt az adósnak a hitelező felé fennálló kötelezettségéért, mint ahogyan az sem, hogy a felperes a kezességvállalása alapján az adós helyett a hitelező felé teljesített. Az alperes a fellebbezésében ugyanakkor hivatkozott arra, hogy a felperessel egymásra tekintettel vállaltak kezességet.

[43] A Ptk. 6:47. § (1) bekezdése a jogosulttal szemben a kezesek egyetemleges felelősségét mondja ki. A kezesek jogosulttal szembeni helytállása szempontjából tehát nincs jelentősége annak, hogy a kezesek egyidejűleg vagy egymást követően, egymásra tekintettel vagy egymásra tekintet nélkül vállalták-e a kezességet. A hitelező mindegyik esetben – választása szerint – bármelyik kezestől követelheti a teljes kötelezettség teljesítését. A kezesek egymás közötti viszonyában ugyanakkor jelentősége van annak, hogy a kezesek egymásra tekintettel vállalták-e a kezességet. A Ptk. 6:427. § (2) és (3) bekezdéséből következően ugyanis amennyiben a kezesek egymásra tekintettel vállaltak kezességet, egymás közötti viszonyukban kockázatvállalásuk arányában kötelesek helytállni, míg az egymásra tekintet nélkül kezességet vállalók a kötelezettségvállalásuk sorrendjében kötelesek helytállni.

[44] A Ptk. nem határozza meg, hogy mikor minősül több kezesség egymásra tekintettel vállaltnak. Általában ehhez nem elegendő, hogy a kezesek tudjanak egymás kötelezettségvállalásáról, hanem az szükséges, hogy valamennyi kezes döntésében szerepet játsszon a döntést befolyásoló szempont legyen az a körülmény, hogy nem egyedül, hanem a másik, a többi kezzel együtt vállalja a helytállási kötelezettséget. Nem történik egymásra tekintettel a kezesség vállalása, ha az új kezességvállalásnak a célja nem az előző kezesek helyzetének megkönnyítése, hanem az, hogy a hitelező helyzetét megerősítse, az új kezes a kötelezettségét azzal a feltételezéssel vállalja, hogy a jogosult követelésének a kielégítése fejében megtérítési igénye keletkezik, és a korábbi biztosítékok fennmaradnak az ő javára, azaz az előző kezesekkel szemben is felléphet. Lényeges, az „egymásra tekintettel” fordulat kölcsönösséget feltételez, így még ha az egyik fél részéről fennállt volna a másik félre tekintettel való motiváció, ez önmagában a Ptk. 6:427. § (3) bekezdése szerinti jogkövetkezménnyel nem járhat (hasonlóan: BH2018. 45.). Nincs tehát önmagában jelentősége, hogy a felperes tudott az alperes által megkötött kezességi szerződésről vagy annak tartalma az elvárásai szerint készült, vagy a felperes kezességvállalásának feltétele volt az alperes kezességvállalása.

[45] Kétségtelen, az alperes egy nappal korábban, azaz a felperessel nem egyidőben történt kezességvállalásában utalás van a felperes kezességére, azonban az okiratok tartamából nem következik, hogy a felperes úgy kívánt volna kezességet vállalni, hogy az alperes helyzetét megkönnyítse. Kifejezetten tartalmazza ugyanis az alperes kezességi szerződésének 7. pontja, továbbá az alperes által is ismert, a felperes kezességi szerződésének általános szerződési feltételeinek 26. és 30. pontja, valamint az Üzletszabályzat XII.1. pontja, hogy a felperest az általa történő teljesítés esetén megtérítési igényként a követelés biztosítékaival átszállnak rá, és a megtérítési igény biztosítékát képezi a további kezes által vállalt kezesség. Az alperes kezességi szerződésének 7. pontja azt is kimondja, hogy az alperes mint kezes teljesítése esetén az alperesnek a felperessel szemben megtérítési igénye nem keletkezik. A felperes kezességvállalásnak a célja így nem az öt megelőző kezes, az alperes helyzetének megkönnyítése volt, hanem az, hogy a hitelező helyzetét megerősítse. Mindemellett a felperes

készíztető-kezeségvállalása speciális jogviszony keretében, állami szerepvállalással (vizontgaranciával) történik. Mindezekből – az alperes fellebbezési álláspontjától eltérően – nem következik, hogy a felperes és az alperes egymásra tekintettel vállalt volna kezességet. Ezért a felperes és az alperes az egymás közötti viszonyukban nem a kockázatvállalásuk arányában kötelesek helytállni, így a felperes – mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította – a hitelező követelésének kielégítését követően az általa megfizetett teljes összeg tekintetében megtérítési igénnyel fordulhatott az alperessel szemben.

[46] Az alperes fellebbezésében hivatkozott arra, hogy a kezességi levelek, azaz a felperes kezességi szerződése szerint a felperes 85 %-os mértékű költségvetési vizontgaranciával rendelkezett, amelyet minden valószínűség szerint beváltott, így az igényének 85 %-a más forrásból, jogszabályi rendelkezés alapján megtérült. Ez a nyilatkozat a Pp. 7. § (1) bekezdés 4. pontjában meghatározott ellenkérelem-változtatásnak nem minősül, mivel ez nem jelent a jogállításhoz képest eltérő vagy további anyagi jogi kifogásra való hivatkozást, vagy a jogállítást, kérelmet részben vagy egészben elismerő, illetve azokat nem vitató nyilatkozat visszavonását.

[47] Ez ugyanakkor új tényállítás, amelynek a Pp. 373. § (2) bekezdése alapján a fellebbezésben korlátja van. E jogszabályi rendelkezés értelmében új tény állításra ugyanis akkor kerülhet sor, ha az új tény a fél önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a fellebbező fél tudomására vagy következett be, feltéve, hogy az elbírálás esetén rá nézve kedvezőbb ítélet eredményezhetett volna. Az alperes számára pedig már az elsőfokú eljárásban is rendelkezésre álló kezességi szerződésből ismert volt a vizontgarancia ténye, így az erre alapított megtérülést már az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését megelőzően is tudta, ezt a tényt lehetősége lett volna ekkor állítani. Ezért az alperesnek a vizontgaranciára alapított megtérülésre vonatkozó új tényállítása a másodfokú eljárásban nem volt figyelembe vehető.

[48] A felperes által követelt összeg megtérülése – az alperes érvelésével ellentétben – hivatalból a Pp. 5. § (2) bekezdése alapján sem vizsgálható a másodfokú eljárás során. A Pp. 5. § (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy a bíróság azt a felet vagy más perbeli személyt, aki a jóhiszeműség követelményével ellentétes magatartást tanúsít, pénzbírság megfizetésére kötelezi, valamint az e törvényben meghatározott más jogkövetkezménnyel sújtja. Olyan jogkövetkezményt azonban a Pp. sem határoz meg, amely szerint a jóhiszeműség követelményével ellentétes magatartás a kereset elutasításához vezet. A jóhiszemű joggyakorlás követelménye alatt továbbá az eljárás elhúzásától, a felesleges többletköltség okozásától, valamint mindazon magatartásoktól való tartózkodás értendő, amelyek az eljárást egyéb módon elnehezítik vagy egyébként az eljárási jogok visszaélészerű gyakorlását valószínűsítik meg. Nem tartozik ebbe a körbe az, hogy a fél valamilyen – akár esetlegesen az ügy eldöntése szempontjából jelentős tényt – elhallgat. A Pp. a felek igazmondási kötelezettségét ugyanis nem a jóhiszeműség elve körében, hanem attól elkülönítve, a Pp. 4. § (3) bekezdésében szabályozza, azt pozitív módon megfogalmazott elvárásként nevesíti. Ennek megsértése esetén pedig nem kapcsolódik – eltérően a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 8. § (3) bekezdés b) pontjától – semmilyen jogkövetkezmény a Pp. 4. § (4) bekezdéséből következően ahhoz, ha a fél a per eldöntése szempontjából jelentős tényt esetlegesen elhallgat. A jóhiszeműség és a tisztesség követelményének esetleges megsértése ezért hivatalból nem vizsgálható olyan szempontból, hogy az az ügy érdemi eldöntésére kihat-e és miként. Ezzel ellentétes jogértelmezést a Kúria alperes által megjelölt határozatai sem tartalmaznak, ugyanis a BH2010. 296. számon közzétett eseti döntést a Kúria a Pp.

hatálybalépését megelőzően hozta, és kifejezetten az elővásárlási jog sérelmével kapcsolatban foglalt állást, míg a Pfv.I.21.092/2024/9. számú határozatban nem foglalkozott azzal, hogy hivatalból is vizsgálható-e a jóhiszeműség és a tisztesség követelményének megsértése.

[49] Alaptalanul kifogásolta az alperes fellebbezésében azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget a hitelezőnek a moratórium lejártát megelőző eljárásának. A fizetési kötelezettség határidejének megváltoztatása ugyanis a szerződés módosítását jelenti, amelyhez a Ptk. 6:191. § (1) bekezdése alapján a szerződő felek akarata szükséges. Önmagában a hitelező tájékoztatási kötelezettségének teljesítése vagy elmulasztása így a fizetési kötelezettség határidejét nem érinti, és azt az alperes sem az elsőfokú eljárásban, sem a fellebbezésben nem állította, hogy a szerződés ráutaló magatartással úgy módosult volna, hogy a lejáratot megelőző hitelezői tájékoztatás szükséges a fizetési kötelezettség esedékessé válásához. Az alperes a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében csupán általánosságban utalt a szerződés ráutaló magatartással való módosulására, azonban azt nem jelölte meg, hogy álláspontja szerint miként módosult volna a szerződés tartalma. Ezért a hitelezőnek a lejáratot megelőző tájékoztatásának hiánya nem zárja ki az alperesnek a felperes felé fennálló fizetési kötelezettségét. Nem volt szükséges emiatt az alperes által e körben indítványozott bizonyítás lefolytatása, azt az elsőfokú bíróság helyesen mellőzte.

[50] Mindezek alapján nem volt megállapítható olyan körülmény, amely miatt az alperes mentesülhetne a felperes Ptk. 6:57. § (2) bekezdése szerinti megtérítési igénye alól, így köteles a felperes által követelt,összagszerűségében nem vitatott 31 592 956 forint megfizetésére. Észlelte ugyanakkor az ítéltábla, hogy a tőkeösszeg után fizetendő kamat esetében az elsőfokú ítéletben nem került feltüntetésre, hogy a kamat mértéke milyen időszakra vonatkozik. Ennek hiányában az ítélet nem végrehajtható. A perbeli kölcsönszerződésből ugyanakkor megállapítható volt, hogy a kamat mértéke éves időszakra vonatkozik, azt a felperes is ekként jelölte meg keresetében, amellyel szükséges volt az elsőfokú ítélet pontosítása.

[51] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta azzal a pontosítással, hogy a tőkeösszeg után fizetendő kamat mértéke évi 25 %.

[52] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni a felperesnek a jogi képviselével kapcsolatban felmerült ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségét. Az ügyvédi munkadíj megállapítására a másodfokú eljárásban a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024.(XII.9.) IM rendelet (a továbbiakban: Díjrend) alkalmazandó, annak 7. §-ára figyelemmel, mivel a hatálybalépését, azaz 2025. február 9. napját követően terjesztette elő az alperes a fellebbezést, mint a másodfokú eljárás megindítására irányuló kérelmet. A felperes a Pp. 81. § (2) bekezdése utolsó mondatának megfelelően jogszabályi rendelkezésre utalással számította fel az ügyvédi munkadíjat, amely során a másodfokú eljárásban nem alkalmazható a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet szabályaira is hivatkozott. Ennek azonban nem volt jelentősége, mivel a felperes az alkalmazandó jogszabályt is megjelölte a felszámítás körében. Ezért az ítéltábla a felperes jogi képviselőjének ügyvédi munkadíját a Díjrend. 3. § (1) bekezdés b) pontja és (4) bekezdése alapján határozta meg általános forgalmi adóval növelten, figyelemmel arra is, hogy az alperes annak mérséklését nem kérte.

[53] Az alperes pártfogó ügyvédjének díja viseléséről az ítéltábla a Pp. 101. § (3) bekezdése alapján rendelkezett.

[54] Az alperes személyes költségmentessége folytán meg nem fizetett fellebbezési eljárási illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Szeged, 2026. április 30.

Dr. Jobbágy Ildikó s.k.

Dr. Tolna András s.k.

Dr. Hámori Attila s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.III.20.084/2026/7.

A felperes:

felperes neve (felperes székhelye)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Rácz Zoltán Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Rácz Zoltán ügyvéd, ügyvédi iroda címe)

Az alperes:

alperes neve (alperes lakcíme)

Az alperes pártfogó ügyvédje:

Dr. Koczka Judit ügyvéd (ügyvéd címe)

Az ügy tárgya:

Megtérítési igény érvényesítése

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma:

Gyulai Törvényszék 5.P.20.013/2025/22/II.

A fellebbező fél és a fellebbezés sorszáma:

Az alperes 5.P.20.013/2025/31.

K I J A V Í T Ó V É G Z É S

Az ítéltábla a Pf.III.20.084/2026/5. számú ítélete rendelkező részének harmadik bekezdését akként javítja ki, hogy az helyesen a következő:

„Az alperes pártfogó ügyvédjének munkadíját teljes egészében az alperes viseli”.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 31 592 956 forintot, ennek 2023. augusztus 25. napjától a kifizetésig 25 %-os kamatát, 240 000 forint behajtási költséget, valamint 2 845 145 forint perköltséget.

[2] Az ítélettel szemben a pártfogó ügyvéd által képviselt alperes terjesztett elő fellebbezést, amely alapján az ítéltábla Pf.III.20.084/2026/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta azzal a pontosítással, hogy a tőkeösszeg után fizetendő kamat mértéke évi 25 százalék. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1 457 692 forint másodfokú perköltséget. Rendelkezett arról, a felperes pártfogó ügyvédjének munkadíját teljes egészében a felperes viseli. Megállapította továbbá, hogy 2 500 000 forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

[3] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 352. § (1) bekezdése értelmében, ha a határozat névcserét, hibás névírást, szám- vagy számítási hibát, illetve más hasonló elírást tartalmaz, a bíróság azt kérelemre vagy hivatalból bármikor kijavíthatja.

[4] A másodfokú eljárás során pártfogó ügyvéd az alperest képviselte, a másodfokú ítélet indokolásának [53] bekezdése is arra utal, hogy az ítéltábla az alperes pártfogó ügyvédjének díja viseléséről rendelkezik. A másodfokú ítélet indokolásának [52] bekezdése pedig azt tartalmazza, hogy az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre. Erre figyelemmel a másodfokú ítélet rendelkező részének harmadik bekezdésében elírás folytán szerepel, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének munkadíját viseli a felperes.

[5] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla a Pf.III.20.084/2026/5. számú ítéletét a pp. 352. § (1) bekezdése értelmében kijavította.

Szeged, 2026. május 28.

Dr. Jobbágy Ildikó s.k.

Dr. Tolna András s.k.

Dr. Hámori Attila s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró